

Arrest

nr. 276 766 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ELGAZI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 27 augustus 2021 een vierde aanvraag tot vestiging in, in functie van haar Belgische zus E. M. S. Op 2 maart 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2021 werd ingediend door

*Naam: EM Voorna(a)m(en): Z. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Temsamane*

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar zus, EM S. (RR xxx), van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2. bedoelde familieleden die. in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden door betrokkene voorgelegd ter staving van het ten laste zijn van haar zus:

- Paspoort met nr. SW (...) dd. 16.10.2019 afgeleverd in het consulaat te Rotterdam
- Bestaansmiddelen referentiepersoon tewerkstelling te 's Gravenhage tot oktober 202. Bewijs ziektekostenverzekering referentiepersoon, overige gezinsleden.
- Bewijs van ziektekostenverzekering van betrokkene ontbreekt
- Overlijdensaktes van ouders van betrokkene, waaruit blijkt dat de moeder is gestorven op 29.05.2007 en vader is gestorven op 21.11.1997
- Attestation du revenu global n° (...) dd. 22.09.2021 voor aanslagjaar 2020 waaruit blijkt dat zij voor dat jaar geen belastingaangifte heeft ingediend. Dit attest spreekt enkel over 2020 en zegt niets over de jaren ervoor en of betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt verder enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft/had); attest de non-imposition à la TH-TSC n° (...) dd. 22.09.2021 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op datum van het attest niet belastingplichtig was wat betreft woonbelastingen en gemeentelijke belastingen in Tanger; certificat de non-immatriculation dd. 29.09.2021 waaruit blijkt dat betrokkene volgens de beschikbare gegevens en enerzijds op basis van het attest n° (...) dd. 22.09.2021, anderzijds volgens de verklaring op eer dd. 21.06.2021 van betrokkene op datum van het attest geen eigendommen zou hebben in het land van herkomst; attest de non-immatriculation nr. (...) dd. 21.11.2021 waaruit blijkt dat zij niet geregistreerd staat bij het sociale zekerheidsstel in Marokko. Uit het aanvankelijk voorgelegde paspoort met nr M(...) hetwelke afgeleverd in Tanger op 28.09.2001 blijkt dat betrokkene op 12.08.2004 Marokko heeft verlaten. Ook uit de verschillende aanvragen tot regularisatie (2009, 2012) in het dossier van mevrouw blijkt dat zij sinds haar inreis in 2004 ononderbroken in België heeft verbleven. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene na die datum opnieuw naar het land van herkomst zou zijn teruggereisd om er zich te vestigen, waardoor de relevantie van geen enkele van de voorgelegde attesten kan worden opgemerkt. Ze spreken immers over een periode waarin betrokkene reeds geruime tijd niet meer in het land van herkomst verbleef.
- Attestation de prise en charge N° (...) dd. 21.09.2021
- 11 geldverzendingen van referentiepersoon in Nederland aan betrokkene in België in de periode van 26.09.2020 tot 03.11.2021, telkens ten bedrage van 50 euro.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon zich voor het eerst op 18.12.2015 in België heeft aangemeld. Nadat haar het verblijfsrecht niet kon worden toegestaan, heeft zij zich jaren later op 08.10.2020 opnieuw aangemeld om zich alhier te komen vestigen. Referentiepersoon verkreeg het verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen in 2020. Betrokkene zelf daarentegen blijkt volgens de gegevens in het administratieve dossier reeds sinds 2004 in België te verblijven.

Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt dus dat betrokkene véél eerder dan referentiepersoon alhier in het Rijk verbleef, betrokkene stelt ononderbroken sinds 2004 in België te hebben verbleven, uit niets blijkt dat zij sindsdien zich elders zou hebben gevestigd. Daar wordt geen duidelijkheid over

geschept. Het is in elk geval redelijk te stellen dat referentiepersoon haar recht op vrij verkeer vrij uitoefent, los van betrokkene.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2. van de Burgerschapsrichtlijn, doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf conclusie van advocaatgeneraal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs 36 en 37) De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Betrokkene verblijft klaarblijkelijk sinds 2004 ononderbroken in België, hetgeen dus ruimschoots voor referentiepersoon haar aankomst in België is In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Bijkomend dient opgemerkt te worden:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Er werd niets voorgelegd ter staving hiervan. Bovendien, zoals gesteld: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven (uit niets blijkt in elk geval dat betrokkene sinds 2004 het Rijk nog zou hebben verlaten om zich elders te vestigen. De loutere afgifte van het nieuwe paspoort te Den Haag toont evenmin dat zij zich elders dan in België zou hebben gevestigd), referentiepersoon kwam voor het eerst méér dan 10 jaar later in België aan Ook kan niet worden gesteld dat zij deel zouden hebben uitgemaakt in Marokko voor betrokkenes komst naar het Rijk Immers, uit de voorgelegde stukken zou moeten blijken dat referentiepersoon in 2000 Marokko heeft verlaten. Betrokkene heeft dus nog vier jaar langer dan betrokkene in Marokko verbleven.

Opnieuw: om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12 1980 is het de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan niet afdoende worden vastgesteld of de voorgelegde gezamenlijke vestiging afdoende recent is om te voldoen aan deze voorwaarden.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er werd geen enkel relevant attest daaromtrent voorgelegd (cfr. supra), en er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Ter staving van het ten laste zijn werd een attestation de prise en charge N° (...) dd. 21.09.2021 voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon betrokkene ten laste nam voor zichzelf in 2000 Marokko verliet. Uit het interview dd 10 11 2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek in Marokko huisvrouw was bij haar ouders. Het is dus redelijk te stellen dat zij tot hun kerngezin behoorde, en ten laste was van hen dan wel door hen werd vergoed voor haar diensten Hoe dat exact werd geregeld of afgesproken was, is niet duidelijk. In elk geval kan niet blijken dat referentiepersoon van 2000 tot 2004

enigszins financieel zou moeten tussenkomen zijn om betrokkene verblijf bij haar ouders te bekostigen dan wel om haar uitbetaling door de ouders te kunnen doen lukken. Het attest N° (...) dd 21.09.2021 werd klaarblijkelijk opgesteld op basis van ondersteunende stukken die werden voorgelegd door referentiepersoon Deze stukken werden bij huidige aanvraag niet voorgelegd, het is dus niet duidelijk op welke basis dit stuk werd opgesteld meer dan twintig jaar na datum. Als dergelijke stukken voorhanden zouden zijn, mag verwacht worden dat zij bij huidige aanvraag ook worden voorgelegd ter staving van het ten laste zijn.

Wat de elf voorgelegde geldverzekeringen betreft van referentiepersoon in Nederland aan betrokkene in België in de periode van 26.09.2020 tot 03.11.2021 deze verzekeringen zijn telkens ten bedrage van 50 euro; deze zijn dus héél erg beperkt qua bedrag. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat 550 euro op méér dan een jaar tijd betrokkene in staat heeft moeten kunnen stellen om in de basisbehoeften te voorzien alhier. Gelet op de levenskost in België is dat geenszins aannemelijk Bovendien, zelfs voor zover men dat wel degelijk zou willen voorhouden, dient opgemerkt te worden dat dit desgevallend louter betrekking heeft op haar situatie in België in de periode van september 2020 tot november 2021.

Waar betrokkene voorheen van leefde in België is niet duidelijk, noch is duidelijk waar zij in Marokko van leefde voor haar komst naar het Rijk, en evenmin werd verduidelijkt waar zij heden van leeft. De stortingen sluiten dus geenszins uit dat zij wel degelijk zelfstandig in haar levensonderhoud voorzorg in het verleden in België (betrokkene werd immers reeds betrapt op zwartwerk) alsook in het land van herkomst of origine voorafgaand aan haar komst naar België, dan wel dat zij al die jaren op de bestaansmiddelen van anderen kon terugvallen en dus ten laste was van derden en niet van betrokkene (zoals haar ouders in Marokko Haar moeder leefde immers nog op het moment dat zij Marokko verliet) Uit de verschillende aanvragen in het dossier kwam naar voor dat betrokkene zou onderhouden worden door EM, A. (RR xxx) en diens gezin Er kan dus niet blijken dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van referentiepersoon. Na aankomst in België heeft betrokkene een eigen kerngezin gesticht en is zij woonachtig geweest op verscheidene adressen waar zowel voormelde broer als referentiepersoon nooit woonachtig zijn geweest Zo wenste betrokkene in 2010 in het huwelijk te stappen met dhr. L, waarna zij ook volgens de regularisatieaanvraag dd 17.07.2012 heeft verbleven te (...), alwaar zij enige tijd feitelijk samenwoonde met dhr L. Uit het ontvangstbewijs dd 08.02.2021 blijkt dan weer het adres De (...) te Antwerpen Het spreekt voor zich dat betrokkene in de tijd tussen haar aankomst in België en heden reeds een eigen kerngezin had gesticht, en zij heden op zijn minst haar eigen weg is ingeslagen. In elk geval maakte zij geen deel uit van het gezin van referentiepersoon, noch is/was zij ten laste van haar Er kan geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en referentiepersoon Betrokkene kwam op 35-jarige leeftijd aan in België. Zij was op economisch actieve leeftijd en was er klaarblijkelijk toe in staat arbeid te verrichten om in haar levensonderhoud te voorzien - cfr. werkbelofte dd 03.04.2008 bij bvba R. en arbeidsovereenkomst dd. 18.10.2009 die werden voorgelegd bij regularisatieaanvraag dd. 28.10.2009 waarbij mevrouw als bakker aan de slag kon hier in België na het bekomen van een arbeidsvergunning In december 2009 werd zij bij diezelfde werkgever (bakkerij) betrapt op zwartwerk Bijkomend dient aangestipt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon sinds 17.09.2021 in België op hetzelfde adres geregistreerd zijn van hun broer, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene heden op het zelfde adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145.912 dd 21.05.2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 23 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Met verwijzing naar arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17) dient opgemerkt te worden dat, gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2' van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken Hierbij

werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus (en andere familieleden) van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar met toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 47/1, 47/2, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn. De middelen luiden:

"EERSTE MIDDEL

Wat de weigeringsbeslissing betreft:

THEORETISCHE BESCHOUWING

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

CONCRETE TOEPASSING

Verzoekende partij betwist formeel de feitelijke voorstelling zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Wat er ook van zij, verzoekster ontkent niet dat zij in het verleden verschillende pogingen heeft ondernomen om haar verblijfssituatie te regulariseren. Haar laatste regularisatieaanvraag dateert van bijna 10 jaar geleden, te weten 17.07.2012. Deze aanvraag werd negatief onthaald. Verzoekende partij ontkent niet dat zij een feitelijke relatie heeft gehad met de heer L. waarmee zou een huwelijkswens had. Medio half 2016 heeft verzoeker zich bij de referentiepersoon gevestigd in Nederland, gelet op haar precair verblijf in België. Zij kon hier tijdens haar illegaliteit niet meer voorzien in haar basisbehoefte zodat de referentiepersoon over haar heeft ontfermd. Dat verzoekende partij de afgelopen jaren heeft kunnen overleven is uitsluitend dankzij de referentiepersoon. Verwerende partij vergeet blijkbaar dat verzoekster ondertussen de leeftijd van 60 jaar heeft bereikt. Haar hebben en houden is gevestigd bij haar familie, in het bijzonder bij de referentiepersoon. In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, is het gezin van de referentiepersoon het enige kerngezin in hoofde van verzoekster. Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 47/1, 2° Vw.: 'de niet in artikel 40bis, §2,

bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie,...'

Ten onrechte werd de aanvraag geweigerd door verwerende partij hoewel verzoekster een lijvige stukkenbundel heeft bijgebracht die haar ten laste zijn bewijzen. Indien verwerende partij de aanvraag afdoende had gecontroleerd zou ontegensprekelijk blijken dat zij wel degelijk onder de toepassingsvoorwaarden valt van artikel 47/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 luidt als volgt: (...)

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:(...)

Om het ten laste zijn aan te tonen, legde verzoekster verschillende bewijzen voor. De stukken werden geïnventariseerd en werden in de inventaris ook toegelicht om te bewijzen dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom een weigeringsbeslissing werd genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werd genomen. In de bestreden beslissing beweert verwerende partij volledig ten onrechte dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand haar aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, ten laste was van haar Nederlandse zus.

Vooreerst stelt verwerende partij in de bestreden het volgende:

- *Dat verzoekster veel eerder dan de referentiepersoon in het Rijk verblijft;*
- *Dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer;*
- *Dat de referentiepersoon pas op 18.12.2015 naar België kwam.*

Het gegeven dat verzoekster eerder in het Rijk verbleef dan de referentiepersoon doet helemaal geen afbreuk aan de afhankelijkheidsverhouding. Dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker deel heeft uitgemaakt, en nog steeds, van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst (Nederland), minstens ten laste werd genomen alvorens naar België terug te komen. Terwijl verwerende partij in haar bestreden beslissing thans aangeeft dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat (lees Nederland), of een derde land. Een dergelijke stelling is contra legem. Verwerende partij voegt blijkbaar een bijkomende voorwaarde aan de wet toe door te stellen dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van een illegaal verblijf. Dat de bestreden beslissing in die zin dan ook gebrekkig is gemotiveerd.

Verder stelt verwerende partij dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er zou geen relevant attest daaromtrent zijn voorgelegd. Dit klopt enigszins niet. Verwerende partij is de mening toegedaan dat de attesten enkel gaan over de periode 2020 en 2021. Verwerende partij houdt geen rekening met het gegeven dat verzoekster al jaren onafgebroken in het Rijk verblijft, waardoor het onmogelijk is om attesten vóór deze periode aan te vragen. Het gegeven dat verzoekster geen eigendommen heeft, niet geregistreerd staat bij het sociale zekerheidstelsel, etc... impliceert afdoende dat zij onvermogen was, en thans nog steeds. Ten overvloede verwijst verzoekende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dd. 26 oktober 2018, nr. 211 725, waarbij het begrip 'ten laste' heeft omschreven als de hoofdzakelijk actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Tevens heeft zij geoordeeld dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725). Het is voor verzoekster onmogelijk om aan te tonen dat zij geen andere inkomsten heeft. Het attest dient dan ook te worden aanvaard, minstens als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kan het attest worden beschouwd als bewijs.

Daarnaast gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat het louter feit dat betrokkenen heden op het zelfde adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Het feit dat verzoekster en de referentiepersoon onder één en dezelfde dak wonen, toont aan dat zij minstens kosten delend samenwonen, om maar niet te zeggen dat de referentiepersoon uitsluitend alle lasten op zich neemt en hieruit eveneens het 'ten laste zijn' dient te worden afgeleid. Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij hoe dan ook de intentie had om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Te meer verwerende partij weigert te aanvaarden dat verzoekster effectief ten laste is van haar zus. In het arrest Jia ((HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43) wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de

gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Geen van de partijen betwist deze vaststelling. Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23). Wanneer de voorgelegde stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij ook het volgende:

"Wat de elf voorgelegde geldverzendingen betreft van referentiepersoon in Nederland aan betrokkene in België in de periode van 26.09.2020 tot 03.11.2021: deze verzendingen zijn telkens ten bedrage van 50 euro; deze zijn dus héél erg beperkt qua bedrag. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat 550 euro op méér dan een jaar tijd betrokkene in staat heeft moeten kunnen stellen om in de basisbehoeften te voorzien alhier. Gelet op de levenskost in België is dat geenszins aannemelijk. Bovendien, zelfs voor zover men dat wel degelijk zou willen voorhouden, dient opgemerkt te worden dat dit desgevallend louter betrekking heeft op haar situatie in België in de periode van september 2020 tot november 2021. Waar betrokkene voorheen van leefde in België is niet duidelijk, noch is duidelijk waar zij in Marokko van leefde voor haar komst naar het Rijk, en evenmin werd verduidelijkt waar zij heden van leeft. "

Dergelijke motivering holt het wettelijk principe volledig uit zodat de toepassing van deze criteria onmogelijk wordt gemaakt of is. Aangezien uit de overgemaakte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt en dat haar zus instaat voor haar onkosten. Hieruit vloeit voort dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster heeft geen inkomsten en evenmin familieleden in haar land van herkomst die haar materieel kunnen steunen. Dat verzoekster 11 geldstortingen heeft voorgelegd om haar "ten laste zijn" t.a.v. de referentiepersoon te kunnen aantonen. Bovendien verliest verwerende partij uit het oog dat de referentiepersoon instaat voor alle onkosten en verzoekster al jaren ten laste heeft genomen, thans nog steeds. Niettegenstaande de door verzoekster bijgebrachte geldstortingen, heeft verschillende stukken bijgebracht waaruit de tenlasteneming blijkt zoals attesten die haar onvermogen staven. Dat de geldstortingen dan ook aanvaard moeten worden als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kunnen de geldstortingen als bewijs worden beschouwd. Hoewel verzoekster al meer dan 18 jaar in het Rijk verblijft, is het klaarblijkelijk bijzonder moeilijk om aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst. Desalniettemin heeft verzoekster getracht om dit gegeven aan te tonen met elk passend middel. Verzoekster heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in haar situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoekster absoluut niet begrijpen om welke reden zij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatig geld stortte naar haar, om in haar basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoekster sedert 2020 t.e.m. 2021 geld gestort kreeg van de referentiepersoon. Niettegenstaande deze stortingen op zich reeds het "ten laste zijn" bewijzen, heeft verzoekster haar afhankelijkheid aangetoond door attesten van de Marokkaanse autoriteiten voor te leggen. Dit gegeven werd door verwerende partij totaal en onterecht genegeerd. Dat verzoekster uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom haar aanvraag tot gezinshereniging niet werd goedgekeurd. Dat door verwerende partij hiermee geen rekening werd gehouden. Gelet op het bovenstaande stelt verzoekster terecht vast dat de verwerende partij de motiveringsplicht in het licht van artikel 47/1 en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geschonden heeft voor wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij.

Bovendien haalt verwerende partij oude koeien uit de sloot. Verwerende partij slaat de bal mis door te verwijzen naar de vorige intenties omtrent het huwelijk met de heer L. en dat zij een eigen kerngezin had gesticht, en zij heden op zijn minst haar eigen weg is ingeslagen. Dat de vorige relatie van verzoekster niet relevant is en derhalve geen belang meer heeft bij het nemen van de huidige beslissing. Daarnaast stelt zij dat verzoekster voorafgaand aan haar vertrek in Marokko huisvrouw was bij haar ouders en ten laste was van hen dan wel door hen werd vergoed voor haar diensten. Op geen enkel ogenblik werd

verzoekster vergoed voor haar diensten. Dergelijke beweringen stroken helemaal niet met de werkelijkheid. Dat verwerende partij nochtans op de hoogte is van de huidige gezinssituatie van verzoekster. Desondanks heeft verwerende partij helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de bijgebrachte bewijskrachtige stukken die duidelijk aantonen dat verzoekster ten laste was en thans nog steeds van de referentiepersoon. Dat verweerder bij het nemen van de beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen. Dit middel is ernstig en gegrond.

Wat het bevel betreft:

Vooreerst merkt verzoekster op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds. Dat de schendingen van de hierboven vermelde middelen alsook van toepassing zijn omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verwerende partij stelt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt: (...) Dat het bevel om het grondgebied te verlaten tevens niet afdoende is gemotiveerd. In het bevel wordt gemotiveerd met standaardmotiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon niet werd aangetoond. Dat verzoekster wel degelijk een afhankelijkheidsverhouding heeft met de referentiepersoon. Dat er in casu op geen enkel ogenblik onderzoek werd verricht naar de afhankelijkheidsrelatie. Dat een dergelijke handelswijze getuigt van een onzorgvuldig bestuursoptreden door de overheid. Uit deze motivering blijkt geenszins dat de situatie van verzoekende partij werd onderzocht en in overweging werd genomen bij het nemen van deze beslissing.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verwerende partij moest bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houden met het gezins- en familieleven van verzoekster. Dat verzoekster een alleenstaande is en geen familieleden heeft in het land van herkomst en haar familiale belangen in het Rijk zijn gevestigd. Dat verzoekster volledig ten laste werd genomen door de referentiepersoon, zijnde S. EM. Dat verzoekster al meer dan 18 jaar in het Rijk verblijft en zich de Belgische waarden en normen heeft eigen gemaakt. Kortom dient de verwerende partij zijn beslissingen om het grondgebied te verlaten op gemotiveerde wijze nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. De aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt het geenszins op werkelijk bestaande toestand en correcte concrete feiten. Er blijkt in casu niet dat het gezins- en familieleven van verzoekster voldoende in rekening is gebracht. Er is in casu sprake van een schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit middel is ernstig en gegrond.

TWEEDE MIDDEL

Verzoekster roept in het tweede middel eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in. Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het is duidelijk dat verwerende partij in haar bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële - sociale - economische en gezinssituatie, heeft genegeerd. Op geen enkel ogenblik werd er rekening gehouden met de belangen van verzoekster en haar familie, waardoor zij tevens op een kennelijk onredelijke wijze handelt. Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken is. Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat zij ten laste is van zijn zus. Ter staving van haar aanvraag, heeft hij verscheidene officiële documenten voorgelegd die haar onvermogen en behoeftigheid bewijzen. Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon haar zus ten laste heeft. Kortom, verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster elementen en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Het middel is gegrond.

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoekster in functie van haar zus diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn

2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG. Elementen die grondig onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied (verzoekster verblijft hier reeds meer dan 18 jaar), gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie (verzoekster heeft al haar familiale banden in het Rijk), sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland. Er werd in casu duidelijk geen degelijk onderzoek gevoerd naar de verblijfssituatie van verzoekster en haar sociale, culturele integratie in België alsook zijn sociale binding met familieleden en vrienden in België en het ontbreken ervan in het herkomstland. Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij en ernstige belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de privé situatie van verzoekende partij en haar familie. De uitvoering van het bevel heeft tot gevolg dat verzoekster en haar zus waarvan zij afhankelijk is gescheiden worden. Dat verzoekster hierdoor tevens in ernstige moeilijkheden zal komen. Dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige serieuze motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

Tot slot heeft verwerende partij in casu geen beslissing genomen conform de regels vervat in artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG) en stelt ten onrechte het volgende: "Met verwijzing naar arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17) dient opgemerkt te worden dat, gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 met van toepassing is. Gelet op de "2J hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981." Het voormeld artikel 10 luidt als volgt:

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie"

Conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn dient verwerende partij binnen een termijn van zes maanden na datum van indiening van een aanvraag, terzake vastgesteld door afgifte van een document, een beslissing te nemen over de aanvraag tot gezinshereniging, ingediend door een derdelands familielid van een Unieburger. Het begrip 'afgifte' houdt volgens het Hof van Justitie noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof van Justitie ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is. Volgens recente rechtspraak van het Hof van Justitie dient, conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, de kennisgeving van de beslissing te geschieden binnen diezelfde termijn van zes maanden waarin de beslissing dient te worden genomen. Het 'Diallo'-arrest (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo) bepaalt namelijk dat het voormeld artikel 10 moet worden uitgelegd dat de beslissing over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van Unieburger binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht! In casu heeft verzoekster op 27 augustus 2021 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van een Unieburger. Verwerende partij heeft niet binnen de termijn van zes maanden de bestreden beslissing genomen, namelijk op 2 maart 2022. De akte van kennisgeving werd opgesteld op 03.03.2022, waarbij de bestreden beslissing echter pas op 04.03.2022 aangetekend werd verstuurd naar verzoekster. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de kennisgeving geenszins is gebeurd binnen de gestelde termijn van zes maanden. De bestreden beslissing schendt niet alleen het artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, doch is eveneens niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit middel is dan ook ernstig."

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet:

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de

burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad verwijst voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ naar de interpretatie van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24).

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt toont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a., dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong mag worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

De doelstelling van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet bestaat erin te voorkomen dat een burger van de Unie moet afzien van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

Verzoekster betoogt dat “de verwerende partij niet betwist dat verzoekster deel heeft uitgemaakt, en nog steeds, van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst (Nederland), minstens ten laste werd genomen alvorens naar België terug te komen.”

Verzoekster kan niet worden gevolgd. Wat betreft de vermeende gezamenlijke vestiging in Nederland van verzoekster en de referentiepersoon wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt dus dat betrokkene véél eerder dan referentiepersoon alhier in het Rijk verbleef, betrokkene stelt ononderbroken sinds 2004 in België te hebben verbleven, uit niets blijkt dat zij sindsdien zich elders zou hebben gevestigd. Daar wordt geen duidelijkheid over geschept.” en “Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Er werd niets voorgelegd ter staving hiervan. Bovendien, zoals gesteld: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven (uit niets blijkt in elk geval dat betrokkene sinds 2004 het Rijk nog zou hebben verlaten om zich elders te vestigen. De loutere afgifte van het nieuwe paspoort te Den Haag toont evenmin dat zij zich elders dan in België zou hebben gevestigd), referentiepersoon kwam voor het eerst méér dan 10 jaar later in België aan.”

Met betrekking tot de vermeende gezamenlijke vestiging in Marokko van verzoekster en de referentiepersoon wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Ook kan niet worden gesteld dat zij deel zouden hebben uitgemaakt in Marokko voor betrokkene's komst naar het Rijk. Immers, uit de voorgelegde stukken zou moeten blijken dat referentiepersoon in 2000 Marokko heeft verlaten. Betrokkene heeft dus nog vier jaar langer dan betrokkene in Marokko verbleven.”

Verzoekster betwist het motief niet dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven en dat *“(uit niets blijkt in elk geval dat betrokkene sinds 2004 het Rijk nog zou hebben verlaten om zich elders te vestigen).”*

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde aan de wet toevoegt door te stellen dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van een illegaal verblijf. Verzoekster kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of verzoekster ten laste was of deel heeft uitgemaakt van het gezin de referentiepersoon. Nergens heeft de verwerende partij als voorwaarde gesteld dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van een illegaal verblijf.

Met betrekking tot het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er werd geen enkel relevant attest daaromtrent voorgelegd (cfr. supra), en er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.”*

Met het betoog dat zij wel heeft aangetoond ten laste te zijn en louter te stellen dat het onmogelijk is om attesten vóór deze periode (zijnde 2020 en 2021) aan te vragen maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde oordeelt: *“Ter staving van het ten laste zijn werd een attestation de prise en charge N° (...) dd. 21.09.2021 voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon betrokkene ten laste nam voor zichzelf in 2000 Marokko verliet. Uit het interview dd 10.11.2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek in Marokko huisvrouw was bij haar ouders. Het is dus redelijk te stellen dat zij tot hun kerngezin behoorde, en ten laste was van hen dan wel door hen werd vergoed voor haar diensten. Hoe dat exact werd geregeld of afgesproken was, is niet duidelijk. In elk geval kan niet blijken dat referentiepersoon van 2000 tot 2004 enigszins financieel zou moeten tussenkomen zijn om betrokkene's verblijf bij haar ouders te bekostigen dan wel om haar uitbetaling door de ouders te kunnen doen lukken. Het attest N° (...) dd 21.09.2021 werd klaarblijkelijk opgesteld op basis van ondersteunende stukken die werden voorgelegd door referentiepersoon Deze stukken werden bij huidige aanvraag niet voorgelegd, het is dus niet duidelijk op welke basis dit stuk werd opgesteld meer dan twintig jaar na datum. Als dergelijke stukken voorhanden zouden zijn mag verwacht worden dat zij bij huidige aanvraag ook worden voorgelegd ter staving van het ten laste zijn.”* en *“Attestation du revenu global n° (...) dd. 22.09.2021 voor aanslagjaar 2020 waaruit blijkt dat zij voor dat jaar geen belastingaangifte heeft ingediend. Dit attest spreekt enkel over 2020 en zegt niets over de jaren ervoor en of betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt verder enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft/had); attestation de non-imposition à la TH-TSC n° (...) dd 22.09.2021 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op datum van het attest niet belastingplichtig was wat betreft woonbelastingen en gemeentelijke belastingen in Tanger; certificat de non-immatriculation dd. 29.09.2021 waaruit blijkt dat betrokkene volgens de beschikbare gegevens en enerzijds op basis van het attest n° (...) dd. 22.09.2021, anderzijds volgens de verklaring op eer dd 21.06.2021 van betrokkene op datum van het attest geen eigendommen zou hebben in het land van herkomst; attestation de non-immatriculation nr. (...) dd 21.11.2021 waaruit blijkt dat zij niet geregistreerd staat bij het sociale zekerheidsstelsel in Marokko. Uit het aanvankelijk voorgelegde paspoort met nr M(...) hetwelke afgeleverd in Tanger op 28.09.2001 blijkt dat betrokkene op 12.08.2004 Marokko heeft verlaten. Ook uit de verschillende aanvragen tot regularisatie (2009, 2012) in het dossier van mevrouw blijkt dat zij sinds haar inreis in 2004 ononderbroken in België heeft verbleven. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene na die datum opnieuw naar het land van herkomst zou zijn teruggereisd om er zich te vestigen, waardoor de relevantie van geen enkele van de voorgelegde attesten kan worden opgemerkt. Ze spreken immers over een periode waarin betrokkene reeds geruime tijd niet meer in het land van herkomst verbleef.”*

Met betrekking tot de elf geldstortingen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Wat de elf voorgelegde geldverzendingen betreft van referentiepersoon in Nederland aan betrokkene in België in de periode van 26.09.2020 tot 03.11.2021 deze verzendingen zijn telkens ten bedrage van 50 euro; deze zijn dus héél erg beperkt qua bedrag. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat 550 euro op méér dan een jaar tijd betrokkene in staat heeft moeten kunnen stellen om in de basisbehoeften te voorzien alhier. Gelet op de levenskost in België is dat geenszins aannemelijk Bovendien, zelfs voor zover men dat wel degelijk zou willen voorhouden, dient opgemerkt te worden dat dit desgevallend louter betrekking heeft op haar situatie in België in de periode van september 2020 tot november 2021.”*

Met het betoog dat uit de overgemaakte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt en dat haar zus instaat voor haar onkosten en dat hieruit voortvloeit dat zij ten laste is van de referentiepersoon maakt verzoekster niet aannemelijk dat door de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze bezwaarlijk kan worden gesteld dat 550 euro op méér dan een jaar tijd verzoekster in staat heeft kunnen stellen om in de basisbehoeften te voorzien. Bovendien voegt de gemachtigde eraan toe dat deze geldstortingen louter betrekking hebben op verzoeksters situatie in België in de periode van september 2020 tot november 2021.

Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoekster het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoekster met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

In bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus (en andere familieleden) van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar met toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Met verwijzing naar arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17) dient opgemerkt te worden dat, gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.”*

Gelet op de duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest Diallo kan de Raad niet anders dan besluiten dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving waar de nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat blijkt dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient te worden geoordeeld in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Hof van Justitie. Nu niet blijkt

dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een Unieburger (zie bespreking vorige middelen), kan zij zich niet dienstig beroepen op de overschrijding van de beslissingstermijn om alsnog het verblijfsrecht af te dwingen. In deze omstandigheden blijkt ook niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar kritiek dat de bestreden weigeringsbeslissing haar niet binnen de gestelde termijn van zes maanden ter kennis is gebracht. Zij kan het verhoopte voordeel, met name de afgifte van de gevraagde verblijfskaart, in geen geval behalen op de enkele grond dat de beslissing haar niet binnen de gestelde termijn ter kennis is gebracht, zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC